

איטש לרענהו

לקט אמרות חז"ל
רעיונות, עובדות
והנהגות מגדולי
ישראל,
על מדות טובות
שמביאות לאהבת
הזולת הנלמדות
מפרשת השבוע

ליקוט ועריכה: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס בלי רשות בכתב

מכון אהבת אמת – המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת

ע"ש ר' עבי יהודה דומוביץ ז"ל – רח' אבן עזרא 2 ירושלים 9242402
טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812 דוא"ל: paypal: ahavemet@012.net.il

שבת קודש כט אייר תשפג: הדלקת נרות: ירושלים: 6:56 תל-אביב: 7:11 חיפה: 7:04 מוצאי שבת: ירושלים: 8:13 תל-אביב: 8:16 חיפה: 8:17 ר"ת: 8:48

פרשת במדבר

החזקת לומדי תורה

לתמוך בלומדי תורה כדי שיוכלו לעסוק בתורה ללא טרדות!

נלמד מהפסוק: "מטה זבולן" (פרק ב-ז)

ולכאורה, מדוע לא נאמר "ומטה זבולן" (עם ו' החיבור) כדרך שנאמר בשאר שבטים: וכתב בעל הטורים ליישב: "לפי שזבולן היה מפרנס ליששכר, וראיתי בתנחומא הטעם שלא אמר "ומטה" זבולן כמו שכתב בכולן, ללמד שהיה זבולן עוסק בפרקמטיא ונותן לתוך פיו של יששכר, ולפיכך לא רצה הכתוב לעשותו טפל לו, לומר ששכרו גדול כמוותו. וכן הוא אומר "עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאושר". וכתוב: "כי בצל החכמה בצל הכסף", לכן חשוב הכל כמטה אחד, וכאילו אמר יששכר מטה זבולן".

מספרים חז"ל בגמרא (נדרים נ.) על רבי עקיבא [שבתחילת לימודו היה עני מרוד] שנתעשר מששה דברים עיי"ש. הגורם השישי שהעשיר את רבי עקיבא, היה קטיעה בר שלום, שלפני שהוציאוהו למיתה אמר שנותן את כל נכסיו לרבי עקיבא [עייין כל המעשה באריכות בגמרא ע"ז (י:)].

וביאר רבינו יוסף חיים מבגדד זצ"ל (בספרו **בן יהודע**) שבזה השלים קטיעה בר שלום עצמו גם בעסק התורה שהוא הדבר העיקרי עמו יבוא אל הקודש פנימה [היינו שער הכניסה לגן עדן] כמו הכרוז שמכריזים שם: "אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו" (ב"ב י:) ואינו אומר "ומעשיו בידו", ובה שנתן כל ממונו לחכמים, נמצא הוא מחזיק בידם לעסוק בתורה, וממילא יש לו שותפות בתלמוד תורה שלומדים, כעין יששכר וזבולן, וגם הוא נחלק עמם בשכר. ולכן יצאה בת קול: קטיעה בר שלום מזומן לחיי העולם הבא. ועליו בכה רבי ואמר: יש קונה עולמו בשעה אחת.

מוסיף הבן יהודע: נראה שעיקר קניית עולמו היתה במה שנתן כל ממונו לרבי עקיבא שבזה נשלם בחלק התלמוד שהוא גדול מן המעשים. וזה נרמז בשם רבי עקיבא שהוא ראשי תיבות: יש קונה עולמו בשעה אחת. [ואגב: נמצאנו למדים מכאן, שיותר ממה שעושה הנדיב ללומד, עושה הלומד עם הנדיב].

בגמרא (ברכות יז.) שואלים חז"ל, במה זוכות הנשים לעולם הבא? ומתרת הגמרא: בזכות דאגתן ללימוד התורה של בניהן, ובכך שהן מאפשרות לבעליהן ללמוד בבית המדרש וממתינות להם.

ועולה התמיהה מאליה: מה שאלה היא זו "במה זוכות" וכי חסר להן מצוות שחייבות בהן? וכי לא די באלו כדי לזכותן בחיי העולם הבא?!

וביאר הגרצ"פ פרנק זצ"ל בטוב טעם עפ"י המובא בגמרא (כתובות קיא:) עמי ארצות אינן חיים שנאמר (ישעיהו כד-יט) "כי טל אורות טליך וארץ רפאים תפיל" - כל המשתמש באור תורה, אור תורה מחייהו (בתחיית המתים), וכל שאין משתמש באור תורה אין אור תורה מחייהו.

עצה נוספת מובאת בגמרא לתחיית המתים, גם למי שלא עוסק ממש בתורה: נאמר "ואתם הדבקים בה' אלוהיכם חיים כולכם היום" וכי אפשר להדבק בשכינה והלא 'אש אוכלה הוא?' אלא: כל המשניא בתו לת"ח וכו' והמהנה ת"ח מנכסיו מעלה עליו הכתוב כאילו מדבק בשכינה. למדנו, שהזכות לתחיית המתים, או שלומד בעצמו או שתומך בלומדים.

מענה נבין את שאלת הגמרא "במה זוכות הנשים" שהרי אשה פטורה מתלמוד תורה וגם אין בידה לתמוך [שהממון של הבעל]. וע"ז השיב: בכך שמאפשרות לבעליהן ללמוד תורה כל היום, זו הקרבה שבזכותה נחשבות "דבקים בשכינה" וזוכות לתחיית המתים.

"היו לא תהיה..."

שח הרב שלמה לורנץ ז"ל: בשעתו ביקשתי מראש הממשלה דאז מ.ב. שיגדיל את תקציב הישיבות. ענה לי: למה להגדילו? אני מציע שהממשלה תממן את כל תקציבי הישיבות, כפי שמחזיקה את האוניברסיטאות! הופתעתי מהדברים ושמחתי בלבי. הבאתי את הבשורה למועצת גדולי התורה. והיו שהרעיפו עלי ברכות חמות.

והנה קם רבינו הגרא"מ שך זצ"ל והכריז: "אני מתנגד להצעה הזו, והריני אומר היו לא תהיה!" דבריו עוררו תדהמה בקרב הנוכחים, והרב שך הסביר:

"**בדור** שלפנינו באו עשרי רוסיה לפני **החפץ חיים** והציעו להקים קרן גדולה, שמרווחיה ניתן יהיה להחזיק את הישיבות הקדושות בהרחבה. הודה להם הח"ח אך שלל את ההצעה ונימק זאת בשלוש סיבות:

א) יש לתת לכל יהודי את האפשרות להיות שותף בהחזקת התורה. **ב)** יותר משהנדיב נותן למתרים, נותן המתרים לנדיב בעצם בואו של יהודי עטור זקן ופיאות ודיבוריו בזכות החזקת התורה וחשיבות לימודה משפיע על כל בני ביתו.

ג) אל תבטחו בנדיבים! יתכן מצב שהקרן תאבד נכסיה עקב השקעות כושלות ואז הקרן ירדה לטמיון, והציבור כבר פסק מלתת.

הוסיף הרב שך: "כל הסיבות הללו שייכות גם כאן. אך העולה על כולן: מה אם תקום ממשלה שתציב תנאים שתדרוש שינויים בצביון המקודש של הישיבות. והלא נצטוינו לברוח מן הנסיון! לכן אני שב ואומר: איני מסכים להצעת ראש הממשלה, היו לא תהיה!" בסיום דבריו השתררה דממה, וההצעה ירדה מן הפרק...

קנין תורה

מצוה ללמד תורה לתלמידים, גם אם אינם בניו ובני בניו!

נלמד מהפסוק: "ואלה תולדות אהרן ומשה" (פרק ג-א)

וכתב רש"י (עפ"י גמ' סנהדרין יט:): ואינו מזכיר אלא בני אהרן ונקראו תולדות משה, לפי שלמדן תורה... שכל המלמד את בן חברו תורה מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו. עכ"ל. ומוסיף השל"ה הק': ולא תאמרו "כאילו" ילדו, ולא ילדו ממנו. כי אדרבה הוא ילדו בעצמו, כי אביו ואמו נתנו לו הגוף, והרב משפיע בו נשמה... על כן אשרי מי שעושה כן ולומד ומלמד בן חברו תורה, ובחינם, אז שכרו כפול מן השמים. עכ"ד.

ידועה אמרתו של בן עזאי בגמרא (יבמות סג:): על מה שאינו נושא אשה "נפשי חשקה בתורה". וביאר בעל הנודע ביהודה (בספרו אהבת ציון) שאין כוונתו של בן עזאי לומר בזה שמצות תלמוד תורה עדיפה היא על מצות "פרו ורבו", אלא מכיון שהמלמד תורה לתלמיד, נחשב כאילו ילדו, נמצא שמלבד מצות תלמוד תורה, מקיים בזה גם מצות פרו ורבו.

מדוע באמת גדולה מעלתו של המלמד בן חברו, עד כדי שיחשב כאילו ילדו? ביאר הגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל משום שנדרשת לכך מסירות מיוחדת ורוב עמל ויגיעה. והביא את ביאורו של הגרי"ל חסמן זצ"ל על שאלת משה רבינו: "האנכי הרייתי את כל העם הזה אם אנכי ילידתיהו... מאין לי בשר" (במדבר יא). ותמוה: אם כן ילד אותם מהיכן יהיה לו בשר במדבר לתת להם?

אלא התרוץ: אם זה ילד שלו, היה מתאמץ במסירות מיוחדת ומשיג עבורו בשר אף במדבר. כי עבור ילדו שלו מוסרים את הנפש. "ובחינה כזו של מסירות נפש" - אמר רבי שלמה זלמן - "אמורה להיות גם אצל המלמד בן חברו כאילו ילדו..."

עוד אמרו חז"ל (ב"מ פה:): כל המלמד בן עם הארץ תורה, אפילו הקב"ה גוזר גזירה, הוא מבטלה". וכל כך למה? ביאר רבינו יוסף חיים מבגדד זצ"ל (בספרו בן יהודע) עפ"י מה שאמרו חז"ל בגמרא (ב"ב ח.) "אין פורענות באה לעולם אלא בשביל עמי הארץ". ומכיון שאם לא היה מלמדו היה יוצא עם הארץ כמו אביו, נמצא שבזה שמלמדו ממעט "עמי ארצות" מן העולם, וממילא ממעט בזה את הפורענות. לכן יש בכח זכותו לבטל גזירה של פורענות.

עוד אמרו חז"ל (שם): "כל המלמד את בן חברו תורה, זוכה ויושב בישיבה של מעלה". מה באו חז"ל ללמדנו בזה? ביאר הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל, בדרך צחות, שלכאורה אדם המקדיש מזמנו כדי ללמד את בן חברו, הרי עלול להפסיד בגלל זה מלימוד התורה שלו, ואף יחמיץ אי-פעם את שיעורו של ראש הישיבה בביאור רמב"ם מוקשה, על כן מבטיחים לו חז"ל כי סופו לשמוע את השיעור בביאור הרמב"ם בישיבה של מעלה, מפני הרמב"ם בכבודו ובעצמו, וכי זה לא עדיף?!

אמרו חז"ל (במדרש תהילים) בפסוק "נעימות בימינך נצח" - חד אמר אלו סופרין ומלמדי תינוקות לאמיתן, שהם עתידין לישב בצילו של הקב"ה. ביאר הגה"צ רבי שלמה וולבה זצ"ל כי מכאן נראה שמעלתן של מלמדי תינוקות אשר בעבורה הם זוכים לשבת בצילו של הקב"ה הוא משום שהם מלמדים לאמיתן. נתנו חז"ל מעלת האמת דוקא למלמדי תינוקות כי הם המעמידים ילדי ישראל על הידיעות היסודיות שבתורה"ק. הם צריכים ללמדם דוקא לאמיתן, להיות אנשי אמת המתחנכים לאמת ואז יזכו "לנעימות בימינך נצח"!

על הפסוק "יירד משה מן ההר אל העם" דרשו חז"ל (בילק"ש - יתרו) "מלמד שלא היה משה פונה לעסקיו ולא היה יורד בתוך ביתו אלא מן ההר אל העם". ולכאורה תמוה: אלו עסקים היו לו למשה רבינו?

וביאר הגרי"ש אלישיב זצ"ל: עסקיו של משה רבינו היו כדברי הרמב"ם (פ"ב מהלכות מלכים ה"ד) "לא נתאוו החכמים והנביאים לימות המשיח, לא כדי שישלטו על כל העולם... אלא כדי שיהיו פנוין בתורה וחכמתה... כדי שיזכו לחיי העולם הבא..."

אמור מעתה: כל עסקיו הפרטיים של משה רבינו, לא היו אלא לעסוק בתורה וחכמתה כדי שיזכה לחיי העולם הבא. ומשה רבינו ויתר על העסקים הרוחניים שלו. הוא ויתר על טובתו האישית. ויתר על עלייתו הרוחנית, ולא פנה אלא לטובת ישראל, להעלות את דרגתם וללמדם תורה. זו היתה מסירות נפש מצד משה רבינו ללמד תורה את בני ישראל.

לבחון מצבו של כל תלמיד...

סיפר הגאון רבי יעקב יצחק רודרמן זצ"ל: שעות על גבי שעות היה הסבא מסלבודקה - הגאון רבי נתן צבי פינקל זצ"ל משוחח עם בני הישיבה בוחן את מצבו האישי של כל תלמיד ותלמיד, ומעמידו על האמת, בדרכו של כל תלמיד כפי מה שהוא.

אירע פעמים שהיו נכנסים אליו בני הישיבה בשעה עשר בבוקר ושהים אצלו עד חצות הלילה. ואם כי במשך שעות היום נתחלפו המשמרות של הבחורים, זה נכנס וזה יוצא. אעפ"כ, הסבא מסלבודקה עצמו עמד רצוף כל העת על משמרתו ולא פסק מלשוחח עם כל תלמיד ותלמיד באופן אישי בעניניו הוא.

ואלם לא רק את כל זמנו הקדיש רבי נתן צבי למען תלמידי הישיבה, כי אם גם את גופו מסר למענם, משום כך היה מרבה בתעניות עבור בחורים שנמצאו בהם חסרונות ביראת שמים...

שימוש חכמים

"הייתי צריך ללמדו משום פיקוח נפש"...

יום אחד זימן אליו רבינו הגרא"מ שך זצ"ל, אנשי ציבור מחו"ל בענין ציבורי חשוב. החליטו בני הבית כי מפאת חשיבות הכנס לא יתנו לאנשים אחרים להכנס ביום זה. והנה הגיע אב עם בנו בן ארבע עשרה וביקש רשות להכנס לרב שך לדקה אחת בלבד, רק כדי לקבל ברכה, ואכן נתנו לו.

נכנסו האיש ובנו ושהו בחדרו של הרב שך לפחות שעה וחצי... כשיצאו, הביעו הממתנינים תרעומת רבה על כך. אמר האב: "אינני אשם. באמת נכנסנו רק לקבל ברכה, אלא שהרב שך שאל את בני אם יש לו שמחה בלימוד והבן השיב בשלילה כי לא מבין מה שמלמדים אותו!"

ואז פתח הרב שך שתי גמרות אחת בשבילו ואחת בשביל הנער והחל ללמוד עמו ולהסביר לו במתיקות ובאריכות ובסבלנות את הגמרא, כפי שרק הוא יודע. כשסיימו החל הנער לבכות, באומרו: "אני בוכה משמחה שזכיתי בפעם הראשונה להבין סוגיה על בוריה, וזו הפעם הראשונה שיש לי טעם בלימוד..."

הרב שך יצא והתנצל על העיכוב שגרם לכל האנשים הנכבדים שבאו לפי הזמנתו. הוא הסביר להם: "להרגיש טעם בלימוד זה ענין של פיקוח נפש. מי שאין לו טעם בלימוד התורה, הרי הוא חולה מסוכן ובשביל פיקוח נפש הייתי צריך להקדיש לו את הזמן, גם אם זה על חשבון האנשים הממתנינים בחוץ!"

במחיצתם

"צריך רק לדעת כיצד להסביר..."

סיפר הגאון רבי מיכל יהודה ליפקוביץ זצ"ל: כאשר בנו של אחד מרבותינו גדולי ישראל נעשה "בר מצוה", אמר דרשה על ענין "קידוש החודש" בנידון שהובא ברמב"ם. שאלו את אביו של הנער: היתכן שנער כזה קטן יאמר דרשה על כאלו עניינים קשים?!

השיב הגאון אבי הבן לשואליו: "דעו לכם שילד קטן יכול להבין הכל בדיוק כמו אדם גדול, אלא שצריך רק לדעת כיצד להסביר לו את הדבר. אך מבחינת ה"מקבל" הוא יכול לקלוט ולהבין הכל!"

ופעם שאל ראש ישיבה לצעירים את רבי מיכל יהודה: איזה פרק בגמרא כדאי ללמוד בישיבה, האם פרק קל או קשה? השיב לו רבי מיכל יהודה, כי אין הבדל בזה, שכן הילד מצד עצמו יכול לקלוט הכל, והעיקר הוא שלמגיד השיעור יהיו הדברים ברורים כדי שיוכל להעבירם ולמוסרם ברור כראוי.

דרכי החיים

לקרב רחוקים ולסייע בידם לזכות באושר הרוחני שבחיי תורה ומצוות!

נלמד מהפסוק: "הקרב את מטה לוי" (פרק ג-ו)

ובמדרש רבה (פרק ג) הביאו חז"ל על פסוק זה את הפסוק "צדיק כתמר יפרח כארז בלבנון ישגה" ודרשוהו חז"ל על שבת לוי. וכתב בצוואת הבעל שם טוב שיטנו צדיק שנמשל ל"ארז" שאף שהוא גדול בתורתו, אינו משפיע על הזולת, כארז שהוא גדול אך אינו נושא פירות. מאידך, יש צדיק שנמשל ל"תמר" שמשפיע על הרחוקים ומקרבים לאביהם שבשמים כתמר שמפריח פרי. על שבת לוי דרשו פסוק זה. שאף שהיו עוסקים בתורה כארז, היו פורחים כתמר להשפיע על הבריות ולקרבים לתורה.

את הפסוק בפרשת צו: "והוציא את הדשן אל מחוץ למחנה אל מקום טהור" (פרק ו-ד) פירש כ"ק האדמו"ר רבי יעקב מאיז'ביצא זצ"ל, בדרך רמז, שאפילו פסולתן של ישראל הנמצאים מחוץ למחנה, יש להם גם כן אפשרות של תיקון. כי רצון ה' לבל ידח ממנו נידח, ואסור להתייבש מן ישראל שסר מדרך הישרה, כי לא אפסה התקוה שעוד יחזור בתשובה. ולכן גם את הדשן שאין בו כל ניצוץ של אש קודש צריכים להביא "אל מקום טהור"...

ומצינו אצל רבותנו שהיו נוהגים שלא להרחיק לגמרי בעלי עבירה, זאת כדי שלא יהיו גרועים יותר. וכאותו מעשה שאירע עם החפץ חיים כאשר באסיפת רבנים ביקשו להוקיע ולהרחיק לגמרי פרנסי מפלגה מסויימת פורקי עול, והשיב להם החפץ חיים שגם בתקופת משה רבינו היו בעלי עבירה מפורסמים כדתן ואבירם ובוודאי הכיר משה את טיבם ואעפ"כ היה מזמינם לכל אסיפה חשובה. מדוע נהג עמם בקירוב זה. כי הכיר שאילולא כן עלולים להתדרדר ולהיות גרועים יותר.

ככלל סבר החפץ חיים, שמלחמות חורמה ישירות נגד החילונים לא זו הדרך. הם רק יגבירו את רשעותם והתנגדותם, וגורמים שיתמרדו בגלוי בדברי כחש ולעג לכל קודש, והדבר ישפיע לרעה על אנשים תמימים. ויצא שכרו בהפסדו. הוא הסתמך בזה על דברי חז"ל שהפסוק "ענה כסיל כאיוולתו" (משלי כו) מכוון לאפיקורס נכרי "אבל באפיקורס ישראל כל שכן דפקר טפי" (סנהדרין לח). על כן שיטתו היתה שבמקום לצאת במלחמה נגדם, יש על נאמני התורה להרבות בפעולות חיוביות כגון: יסוד ישיבות ומוסדות חינוך, שיעורים לתורה ולמוסר וכו' ומכאן תצא השפעה חיובית על הכל.

ואכן בדרך זו נהגו רבותינו גדולי ישראל מנהיגי עולם התורה בדור האחרון, לקרב את הרחוקים בעבותות אהבה לתוככי לימוד התורה בבית המדרש. כך נהג החזון איש, ולאחריו רבינו הגרא"מ שך זצ"ל שהקים את אירגוני ומוסדות הקירוב כמו "לב לאחים" וכיו"ב (שבהם אברכים לומדים תורה עם המתקרבים), והמשיך בדרך זו ביתר שאת ועוז הגרא"ל שטיינמן זצ"ל בהרחבת אירגוני הקירוב ובהקמת ישיבות וכוללים, ובהחזקת מוסדות תורה ומדרשות שבהם יוכלו הרחוקים להתקרב לבורא עולם ע"י שיגבירו בעצמם את לימוד התורה בטהרתה. ואכן ב"ה רואים כיצד אור התורה משיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם.

במכתב לא מפורסם, שכתב החזון איש למען הכנסת נער לישיבה ולקרבו לתורה ושלחו (בר"ח חשוון תש"ט) להגאון רבי אהרן לייב שטיינמן זצ"ל ושכיהן אז ראש כשיבת ח"ח בכפר סבא) כתב החזון איש בזה"ל:

"... כמוכן בזמן הזה, הצלת ילד לחינוך ישראלי הוא לא פחות מהצלה מטביעה בנהר, לפי גיל הילד אפשר לפתחו ולהעלותו למדרגת תלמיד, בזמן קצר, אך צריך טיפול מיוחד ושימת לב. אפשר לסדר שינדבו לו לימוד חצי שעה בבוקר ובצהריים ועוד, וזה יוכל להתקיים ע"י תלמידי הישיבה המבוגרים, והנני מאחלם שיהיה בידם ליכות במצוה זו ולקיים נפש אחת מישראל".

השפעת בני התורה למרחוק...

בעת שנתגלו בליטא הפרצות הראשונות בשמירת השבת, הזעיק הגה"צ רבי ישראל סלנטר זצ"ל, בדחיפות את תלמידיו המובהקים לאסיפה בהולה, והחל להוכיח אותם תוכחה נוקבת על קלקול זה...

אחד מהתלמידים הרהיב עוז בנפשו והביע את תמיחתו הרבה: מדוע מכוון רבי ישראל את תוכחתו אליהם, וכי יש להם חלילה שייכות כלשהי לקלקול זה?!

השיב לו רבי ישראל: "לו היינו זהירים - במדרגות שלנו - כגון: לא ללכת ארבע אמות בלי תורה ותפלה וכדומה, הרי אז לא היה המון העם מרחיק כה לכת עד לכדי חילול שבת"...

תנה"מ

בהשפעת בכיו של ילד קטן...

בילדותו של כ"ק האדמו"ר מקלויזנבורג זצ"ל, קיבל על עצמו לומר בכל לילה "תיקון חצות". והיה מגיע בחשאי אל בית הכנסת, פותח את ארון הקודש ושופך נפשו בתפילות ובתחנונים בדמעות שליש.

קול בכיו של הילד בקע החוצה והגיע לאוזניו של שכן שגר בבית הסמוך. הלה, יהודי שאינו שומר תורה ומצוות, התפלא מאוד לשמע הבכי המסתורי שעלה מבית הכנסת באישון לילה. סבור היה שאלו מן הסתם "רוחות רפאים" וכיו"ב.

ערב אחד גמר בלבו שמוכרח הוא לפתור את התעלומה. הוא אזר עוז ונכנס בחשאי אל עזרת נשים של בית הכנסת כדי להציץ משם אל בית הכנסת, ומה נדהם לראות ילד קטן ניצב ליד ארון הקודש הפתוח, פושט זרועותיו כלפי מעלה, ומבקש על נפשו בבכיה גדולה ומרה.

הוא שומע כיצד מבקש הילד בתמימות סליחה וכפרה על "חטאיו". כיצד מתחנן ומבקש על סיעתא דשמיא שיזכה להבין את התורה. וגם אינו שוכח להתחנן בעד כלל ישאל לפדותם מן הגלות המרה ומכל הצרות.

נגע הדבר ללבו של אותו אדם. הוא הזדעזע מבכיו המרגש של הילד, עד עמקי נפשו. הוא לא נרגע ממראה עיניו וממשמע אוזניו, ואמר לעצמו: אם ילד פעוט כזה צריך לבכות כל כך על "חטאיו", אף שלא טעם טעם חטא מימיו. מה אמור אני על כל ה"חבילות" הכבידות שיש לי...

כשחזר השכן החילוני לביתו, לא מצא יותר מנוח לנפשו. קולות בכיו של הילד הדהדו באוזניו והרעידו את נפשו. מצפוניו החל מיסרו ונתמלא רגשי חרטה על כל עברו, עד שעזב לגמרי את דרכו הרעה וחזר בתשובה שלימה בהשפעת בכיו של הילד הקטן, שברבות הימים גדל לאדמו"ר מקלויזנבורג הנערץ על הכל.

עפ"י לפיד אש

בהשפעת דרשה אחת...

גם בערוב ימיו כשחלה ותש כוחו, לא שינה הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל ממנהגו לצאת ולבוא בקרב העם ולשאת מדברותיו כדי לקרבים אל המאור שבתורה. אחד ממעריציו הרהיב עוז ושאל לפניו, מדוע אינו חדל מההתרוצצויות האלו כדי לשמור על בריאות גופו, הרי הרופאים הזהירו אותו שירבה במנוחה?!

השיב לו רבי יהודה: "וכי אתה יודע איזו אחריות אני מקבל עלי אם אנוח ולא אצא לדרוש. וכי יודע אני אלו תוצאות תהיינה לדרשה אחת? הנה זה מקרוב בא אלי יהודי בעל חזות חרדית מובהקת, כשהוא מוקף בילדיו זרע ברך ה', והוא שואל אותי אם אני מכיר. לא הכרתיו. ואז סיפר לי שבעבר הלא רחוק היה חילוני גמור, אך בהשפעת דרשה אחת שלי, בשכונת קטמון, דרשה שהלהיבה אותו, חזר בתשובה! הוא הציל את עצמו וביתו וילדיו מרדת שחת"...

"כאשר אני רואה פירות הלולים כאלו" - הפטיר הרב צדקה-אשר צמחו בעקבות אותה דרשה, איך יכול אני לכלוא רוחי בקרבי ולשבת במנוחה על מקומי"..."

וזאת ליהודה

ומי כעמך ישראל

בין איש לרעהו – סיפורים בני זמננו

מזים – היים / סיפור ראשון למבצע הסיפורים (!)

לעלות משם מעלה. לא ניסיתי מעולם לעשות כזו קפיצה, ואולי דווקא משום כך היא הצטיירה בעיני כאתגרית במיוחד.

קפצתי לאמצע הבריכה. הגעתי לעומק המים – כמותוכן – אך לפתע הרגשתי שאני שוקעת. לפני שקפצתי לא הבחנתי שהעומק באותו מקום **כפול** מהגובה שלי. לצעוק 'הצילו' לא יכולתי אז התחלתי לנענע בידי וברגלי בחזקה, בתקווה שמישהו יבחין במצוקה.

אני ממשיכה לשקוע. מניפה ידיים כלפי מעלה ומבינה שאני תקועה בעומק המים. אלו היו הרגעים הנוראים ביותר בחיי – מאז שנולדתי ועד עצם היום הזה.

הרגשתי שאני עומדת למות.

הריאות התחננו לטיפת חמצן. הפה ביקש להיפתח אינסטינקטיבית כדי לשאוף אויר פנימה, ונלחמתי עם עצמי קשות להשאיר את הפה סגור.

המוח התרוקן. לא חשבתי על כלום. האינסטינקטים בערו: הישרדות! הישרדות! אבל איך ומה? אני עומדת ל-מ-ר-ת.

* * *

אין לי מושג מאיפה גייסתי את הכוחות הללו לזנק כלפי מעלה. היה זה ברגע שהבחנתי במשהו צף מעלי.

גלגל ים!

גלגל הצלה!

גלגל חיים!

זינקתי ונתפסתי בגלגל. נשמתי הכי עמוק שאפשר, ורק אז קלטתי שהלב שלי עומד להתפקע. הוא דפק כמו מאה תופים.

במשך דקות ארוכות הייתי שקועה בטראומה. עד שהצלחתי בכלל להתחיל לחשוב: איך הצלחתי לזנק ולהיאחז בגלגל? איך הגלגל הגיע לפה? משהו בהתרחשות לא "הגיוני".

* * *

עד היום אינני יודעת איזו סגולה הגנה עלי באותו יום נוראי:

האם אמירת הפסוק מאה ושלשים פעם:

ואולי עצם הליווי של המורה:

האמת: גם אם מה שעזר לי זה אמירת הודו, הרי לא הייתי שומעת על אותה סגולה עליה אלמלא השכלתי ללוות את המורה ולא להשאיר אותה להזדחל לבד מאחורי כולן...

רחלי זר

הסיפור שלי התרחש כשלמדתי בבית ספר יסודי – כיתה ח'.

ביום בהיר הפתיעו אותנו ביציאה לפארק. המקום היה די מרוחק מבית הספר, וכך צעדנו רגלית הכיתה כולה, יחד עם המחנכת. הגענו למקום, הנהינו, חלצנו את העצמות והתחלנו לחזור לכיוון בית הספר.

כולנו היינו טעונות מרץ מהמשחק בפארק, אז גם הצעידה התנהלה עם אדרנלין. דילגנו להנאתנו במהירות ואז...

ואז הבחנתי שהמחנכת נשרכת לה מאחור. לבד.

היא הייתה קצת מבוגרת, וללא מרץ נעורים. תנועות הליכתה שידרו שהיא מנסה להדביק את הקצב של הקבוצה, אך ללא הצלחה יתירה. ייאמר לשבחה שהיא לא ניסתה להאט את הקצב של הקבוצה, אלא לזרז את עצמה. אך לא היה לה סיכוי להדביק אותנו.

ריחמתי עליה.

בליבי התחוללה מלחמה. האם להמשיך להשתעשע עם החברות? זה כפי. זה מהנה. אבל אולי חשוב יותר שברגע זה אזדחל עם המורה. הרי ברור שהיא לא מרגישה נוח בסיטואציה הנוכחית בו היא תקועה "אי-שם" לבד...

בחרתי באפשרות השנייה.

התהלכתי לצד המורה, שוחחנו על הא ועל דא, ובאופן אנחנו עוקבות אחר הקבוצה השובבה.

* * *

'שמעתי על סגולה' – אמרה לפתע המורה – 'לומר מאה שלושים פעם את הפסוק "הודו לד' כי טוב פי לעולם חסדו" ובכל פעם לחשוב על טובה אחרת שעשה לי הקב"ה בחיים שלי – ובאותו יום רואים ישועות!'

שמעתי את דבריה והסכמתי לנסות את הסגולה.

האמת? בלי רצון חזק מידי... אבל אחרי שעשיתי אותה הרגשתי שזה עושה לי משהו טוב בנשמה – וזה, מבחינתי, היה מספיק.

חזרנו לשגרה. שכחתי מכל העניין.

* * *

באותו יום אחר-הצהריים יצאתי עם אחותי לבריכת שחיה חדשה שנפתחה בעיר. ניסינו לבצע תרגילים חדשים כמו לצלול, להישאר קצת מתחת למים וכדומה. אני ואחותי לא הבחנו אחת בשנייה, כל אחת הייתה עסוקה בתרגילים שלה.

לפתע עלה בראשי רעיון פרוץ: לקפוץ לעומק הברכה ומיד

הזוכה הראשון: ר. זר

הזוכה היא הזוכה הראשונה במבצע פרסים לעידוד וטיפוח מדות טובות. כל שעליכם לעשות: לכתוב סיפור מעניין ולא שיגרתית על מדות טובות שאירע אצלכם או אצל מכרכם, בתנאי שהסיפור עדיין לא פורסם בספר או בכתבי עת, ולשולחו לפי כתובת המכון: **"מכון אהבת אמת" רח' אבן עזרא 2 ירושלים 9242410 או פקס: 077-7671812 או haemesemes@gmail.com אימייל:**

תשע עשרה סיפורים נוספים שיבחרו, יפורסמו במדור זה ויזכו את שולחיהם בסך 100 ש"ח (!) הסיפורים שיתקבלו יטופלו רק בתנאים הבאים:

1) אורך הסיפור בין 200-500 מילים (בעברית), בכתב יד ברור וקריא. (עדיף מודפס במחשב).

2) על השולח לרשום שמו, כתובתו המדויקת ומס' טלפון.

3) למכון שמורה הזכות, לפרסם את כל הסיפורים שישלחו, והרי הם רכוש המכון, (מלבד בהוראה אחרת מהשולח) ורק 20 סיפורים יזכו לפרס.

4) למכון אהבת אמת שמורה הזכות, לערוך ולעבד את הסיפור לפי מדת הצורך.

5) למותר לציין כי על שולח סיפור האחריות לבדוק שהסיפור לא פורסם בספר או בכתב עת ואין עליו "זכויות יוצרים".

בשבועות הקרובים נפרסם את הסיפורים והזוכים הבאים.

מה שנוא עליך אל תעשה לחברך – וגם חייך אליו